

«Hem apostat per quedar-nos per sempre aquí. No hi ha retorn. El nostre país s'ha ensorrat»

D'AQUÀ • I D'ALLÀ Mario Borin (Veneçuela).

Em dic Mario Borin, tinc 62 anys i vaig néixer a Maracaibo, la segona ciutat més poblada de Veneçuela. Els meus pares van emigrar d'Itàlia poc després de la Segona Guerra Mundial. El meu pare era químic i treballava a la Universitat, i la meua mare era educadora. Soc cirurgià toràcic i la meua esposa, Odalis Arambulo, és oftalmòloga. Tots dos érem caps de servei a l'Hospital Universitari de Maracaibo i coordinadors dels postgraus, teníem la nostra feina a l'hospital, a la Universitat i en l'exercici privat, però la situació del país era ruïnosa i no hi havia expectatives de millora. Havíem arribat al màxim del que podíem fer allà i vam començar a fer els tràmits per homologar els nostres títols a Espanya. Paral·lelament, havíem enviat el nostre fill a fer el MIR a l'Hospital Gregorio Marañón, de Madrid i el novembre de 2017 vam decidir venir cap aquí. La història es repeteix. En certa manera, és el retorn dels emigrants europeus.

La meua esposa va fer una entrevista laboral per Skype amb la cap del Servei d'Oftalmologia i la de Personal d'Altaia, el currículum els va agradar, la van "fitjar" i, en dues setmanes, ho vam haver de deixar tot -tota una vida- per instal·lar-nos a Manresa, una ciutat que no coneixíem, tot i que havíem estat a Barcelona. Per a nosaltres tot era nou, però m'agrada fer servir el terme "resiliència", que és la capacitat d'adaptar-se. Jo tenia bons amics a Espanya, que havia convidat a fer conferències, i em deien que era complicat trobar feina en el meu camp específic, però em va sortir la possibilitat d'entrar a treballar al centre mèdic MB Prevent, gestionat magníficament per les germanes Rodrigo, i hi faig vigilància de la salut i prevenció laboral. No és la meua àrea de coneixement, però l'experiència de tota una vida m'ha ajudat molt.

«Tenim la natura a quatre passes, cosa que en una ciutat com Maracaibo és inimaginable»

Ens agrada Manresa: les seves arrels medievals, les tradicions, el menjar... Ens agrada participar en les festes populars, la festa de la Llum, la fira de l'Aixada, Sant Jordi... Vivim al barri de Cal Gravat i tenim la natura a quatre passes, cosa que en una ciutat com Maracaibo és inimaginable. És un luxe trobar-te un ramat d'ovelles pasturant. El fet d'estar al cor de Catalunya ens permet anar a la neu o a la platja fàcilment, fer senderisme... I Montserrat és impressionant. La gent ens ha acollit molt bé. Els catalans són una mica tancats, però quan hi tens relació s'obren. Estem fent el curs Intermedi 2 de català al Centre de Normalització Lingüística Montserrat. He tingut unes quantes parelles lingüístiques i hi he fet una bona amistat. L'experiència és molt positiva. Des que vam venir no hem tornat a Veneçuela. No és fàcil. Hi ha un tema de cost, però també hi ha la inseguretat que es viu al país. El nostre fill va acabar el postgrau i es va casar. La seva esposa és odontòloga i es van traslladar a viure a Barcelona. Ens venen a veure sovint. Hem apostat per quedar-nos per sempre aquí. No hi ha retorn. El nostre país s'ha ensorrat.